

Szabó Attila

VOLT AZ A LEHELET

[FELNŐTT MESE]

2019-05-07 | **FELNŐTT MESE, NOVELLA**

Volt az a lehelet. Ott párállott az ablaküvegen. Kívülről párállott, befelé nézett. Paca vagyok, gondolta, odakent paca. Idefújtak, itt hagytak. Nincsen karcsúságom, nincsen magassarkúságom, hajhullámzásom, szoknyapörgésem, nem kellek senkinek. Nézte bent a meleget. A táncot, mert azt lejtettek odabent vidám szoknyaforogatók, magassarkúzókat, hajhullámozgatókat, na és fess lakkoscipőzők, bajuszpödrők, fehéringesek. Táncoltak, és abból jött a meleg, a táncból. A lehelet meg fázott odakint a hidegben.

És akkor meglátta a gazdáját, ahogy megjelent odabent, és már fogják is, és már pörgetik is, repül a szoknya, koppan a magas sarok, hullámzik a haj, de mennyre, haj! Na, gondolta a lehelet, és szorosabban tapadt az üveghez. Na, hú de, gondolta most már nagyon, meg azt is, hogy ejha. Az egyik karcsú, másik fess, a pörgés meg a leggyorsabb, hogy beleizzad a szívük, ezért volt az ejha. Nézi őket mindenki. Felpörög a szoknya combig, úgy nézik. Azok meg ide, az ablakhoz forognak lágyan, súrolja a cipőkopogás az üveget. Aztán elhomályosul a látás egészen. Na, mondta belülről is egy paca, na, hú de, mondta most már nagyon az a mély hangja, amikor rátapadt az ablaküvegre, pont ott, de belülről pont ott. Ejha! Mondta. Ejha! Így a másik ott kint. És néztek át az üvegen, hogy na, hú de, meg ejha, lélegezték egymást boldogan, tapadtak szorosan, míg meg nem haltak.

illusztráció | MOLDOVÁN MÁRIA

